

«Ἐνοῦ Κωλοβελόνῃ ἡ γυναῖκα ἐκοιλοπόνα. Ἐπῆγε λοιπὸν στὸ σπῆτι μιᾶς μαμηῆς καὶ ἐχτύπησε τὴν πόρτα· βγαίνει ἡ μαμηὴ καὶ τοῦ λέγει τί θέλεις; ἔλα, τῆς λέει, καὶ κοιλοπονάει ἡ γυναῖκά μου· ἡ μαμηὴ δὲν τὸν ἐγνώρισε, γιατί κι' αὐτοὶ φαίνονται σὰν ἄνθρωποι. Πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε, ὅζω ἀπὸ τῆς χώρας· τότες τῆς λέει τῆς μαμηῆς· ἐγὼ εἶμαι Κωλοβελόνης· πάω καὶ σὰ γυρίσω, θέλω νὰ μοῦ ἔχει ἡ γυναῖκά μου γεννημένο παιδί ἀρσενικό, γιατί ἄλλοιῶς θὰ σὲ φάω. Ἡ καυμένη ἡ μαμηὴ τὰ χρειάστηκε· ἔφυγ' ὁ Κωλοβελόνης, γεννάει ἡ Κωλοβελόνησα κορίτσι· τί νὰ κάνη, τί νὰ κάνη· ἐσκέφθηκε καὶ παίρνει ἄλλο κερὶ καὶ φιάνει τὸ κορίτσι ἀρσενικό· καὶ εὐτὺς τὸ κόβει λάσπη· πάει πίσω στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Κωλοβελόνης, κυττάζει τὸ παιδί τοῦ ἀρσενικό· τὸ παίρνει τὸ λοιπὸν νὰ τὸ ζεστάνη στὴ φωτιά καὶ τότε φάνηκε κορίτσι· τρέχει λοιπὸν στῆς μαμηῆς· πάει στὴ πόρτα, βλέπει τὸ σταυρὸ, πάει στὴ καμινάδα, βλέπει τὸ στύλο κ' ἔκκει· ἐστάθηκε λοιπὸν ἀπ' ὅζω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ τῆς ἔλεγε· κυρὰ μαμηὴ, τὸ παιδί τοῦ μοῦ γεννήθηκε ἔγινε κορίτσι· μὰ κείνη, μωρὲ ἑμάτια μου, ἤτανε κουκουλωμένη μὲ δεκαπέντε παπλώματα, ὡς ποῦ ἐξημέρωσε καὶ ἔφυγ' ὁ Κωλοβελόνης.» Ἄλλο διήγημα εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς: «Μιὰ γυναῖκα σηκώθηκε τὴ νύχτα νὰ πάη στὸ μύλο· ἐκεῖ ὁ μωλωνᾶς ἤτανε Κωλοβελόνης· τὴν ἀγάπησε καὶ ἤθελε νὰ τὴν πάρη· μὰ κεί πάει κ' ἕνας ἄλλος χωριάτης γιὰ ν' ἀλέση· τοῦ λέει λοιπὸν ἐκείνη «τὸ καὶ τό: μόνε νὰ μὲ γλυτώσης· νὰ φορτώσης στὸ γαϊδοῦρί μου τὰ τσουβάλια, μέσα κεί βαινεις καὶ μένα καὶ μ' ἀφίνεις καὶ τὸ γαϊδοῦρί μου ξέρει τὸ σπῆτι.» τὴν ἐφόρτωσε τὸ λοιπὸν μαζὺ μὲ τὰ τσουβάλια καὶ πάει στὸ σπῆτι τῆς. Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ μύλο ἀπάνω ὁ Κωλοβελόνης καὶ γυρεύει ποῦναι ἡ Μάρω, ποῦ ἡ Μάρω· τρέχει στὸ δρόμο, προφταίνει τὸ γαϊδοῦρι· κυττάζει, δὲν ἔβλεπε τὴ Μάρω· ἐγύριζε γύρω γύρω τὸ γαϊδοῦρι· καὶ ἔλεγε· πάνω γόμι, κάτω γόμι καὶ ἡ Μάρω ποῦ εἶναι; ὡς ποῦ ἔφτασε τὸ γαϊδοῦρι στὸ σπῆτι καὶ ἔφυγεν ὁ Κωλοβελόνης καὶ ἔτσι ἐγλύτωσε ἡ κακομοίρα ἡ Μάρω.»

Ἐπῶς τῶν Κωλοβελόνιδων ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν τὴν παρμονὴν τῶν Χριστουγέννων, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες· τὴν ἐπομένην νύκτα φεύγουσι δὲ τὴν πρωῖαν τῆς παρμονῆς τῶν Φώτων· διότι, ὡς εἶπομεν, φοβοῦνται πολὺ τὴν θρησκείαν, ὁ δὲ σταυρὸς καὶ ὁ ἄγιασμός τῆς παρμονῆς τῶν Φώτων διώκει αὐτοὺς τῶν πόλεων· ἐπὶ τούτοις διηγούνται, ὅτι δύο γείτονες γυναῖκες εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐγερθῶσι τὴν νύκτα νὰ ζυμώσωσιν ἄρτους· τοῦτο μαθόντες οἱ Κωλοβελόνιδες, πολὺ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μιᾶς τῶν γυναικῶν καὶ κρούσαντες τὴν θύραν τῆς, γειτόνισσα, εἶπον, σῆκω νὰ ζυμώσης· μετὰ τινὰ ὄραν κρού-

σαντες πάλιν παρέλαβον αὐτὴν φέρουσαν ἐπ' ὤμου τοὺς ἄρτους· πολλὴν βαδίσαντες ὁδὸν λέγουσιν εἰς αὐτὴν «τώρα θὰ σὲ φάμε»· σταθῆτε, τοὺς λέει ἐκείνη, νὰ σὰς πῶ ἕνα παραμῦθι· ἅμα λοιπὸν τοὺς ἔλεγε τὸ παραμῦθι ἐφώναζεν ὁ πρῶτος ἀλώχτερας· μαῦρος εἶσαι, λένε οἱ Κωλοβελόνιδες, καὶ δὲ σὲ φοβόμαστε (δηλὸν ὅτι νύξ εἶναι εἰσέτι)· ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ἐφώναξε ὁ δεύτερος ἀλώχτερας· κόκκινος εἶσαι τοῦ λένε καὶ δὲ σὲ φοβόμαστε (τουτέστι λυκαυγής)· στὰ τελευταῖα ἐφώναζεν ὁ τελευταῖος ἀλώχτερας· ἄσπρος εἶναι λένε (ἡμέρα)·

Ἀντῆστε νὰ πηγαίνουμε
γιατ' ἔρχεται ὁ ζουρλόπαπας
μὲ τὴν ἁγιαστοῦρά του
καὶ μὲ τὴ βρεχτοῦρά του.¹

Ἐπῶς τῶν Κωλοβελόνιδων ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν τὴν παρμονὴν τῶν Χριστουγέννων, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες· τὴν ἐπομένην νύκτα φεύγουσι δὲ τὴν πρωῖαν τῆς παρμονῆς τῶν Φώτων· διότι, ὡς εἶπομεν, φοβοῦνται πολὺ τὴν θρησκείαν, ὁ δὲ σταυρὸς καὶ ὁ ἄγιασμός τῆς παρμονῆς τῶν Φώτων διώκει αὐτοὺς τῶν πόλεων· ἐπὶ τούτοις διηγούνται, ὅτι δύο γείτονες γυναῖκες εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐγερθῶσι τὴν νύκτα νὰ ζυμώσωσιν ἄρτους· τοῦτο μαθόντες οἱ Κωλοβελόνιδες, πολὺ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μιᾶς τῶν γυναικῶν καὶ κρούσαντες τὴν θύραν τῆς, γειτόνισσα, εἶπον, σῆκω νὰ ζυμώσης· μετὰ τινὰ ὄραν κρού-

σαντες πάλιν παρέλαβον αὐτὴν φέρουσαν ἐπ' ὤμου τοὺς ἄρτους· πολλὴν βαδίσαντες ὁδὸν λέγουσιν εἰς αὐτὴν «τώρα θὰ σὲ φάμε»· σταθῆτε, τοὺς λέει ἐκείνη, νὰ σὰς πῶ ἕνα παραμῦθι· ἅμα λοιπὸν τοὺς ἔλεγε τὸ παραμῦθι ἐφώναζεν ὁ πρῶτος ἀλώχτερας· μαῦρος εἶσαι, λένε οἱ Κωλοβελόνιδες, καὶ δὲ σὲ φοβόμαστε (δηλὸν ὅτι νύξ εἶναι εἰσέτι)· ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ἐφώναξε ὁ δεύτερος ἀλώχτερας· κόκκινος εἶσαι τοῦ λένε καὶ δὲ σὲ φοβόμαστε (τουτέστι λυκαυγής)· στὰ τελευταῖα ἐφώναζεν ὁ τελευταῖος ἀλώχτερας· ἄσπρος εἶναι λένε (ἡμέρα)·

Ἐν Λευκάδι.

Ἀρ. Β.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ Π. ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Κύρ Χρυσοβέργη σοὶ εὐχόμεθα ὁμοίως τὴν Γερρόντισσαν καὶ ὄλους τοὺς ἐδικούς μας.

Μετὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς ὑγείας σας, σὰς φανερόνομεν, ὅτι τὴν περασμένην ἐβδομάδα, τὴν τετράδην, ἤλθον εἰς τὸ μοναστήρι ὅπου ἡσυχάζομεν μερικοὶ στρατιῶται μὲ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ Γκούρα, καὶ μὲ ἐπῆραν διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Γαστούνην ὅπου εὐρίσκεται καὶ ἡ ἐξοχότης τοῦ ὁθον ἐκινήσαμεν τὴν πέμπτην, καὶ ἕως σήμερον τετράδην εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Δίβρη ἐξ αἰτίας τοῦ χειμῶνος· σήμερον μελετῶμεν νὰ κινήσωμεν σὺν Θεῷ ἁγίῳ· λοιπὸν σὰς πληροφοροῦμεν μὲ τὸ παρόν μας ὅτι εἴμεθα καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μας, καὶ εἶπε τὴν Γερρόντισσαν νὰ μὴ λυπῆται καὶ ἡ Θεῖα Πρόνοια ὅλα τὰ οἰκονομεῖ καὶ τὰ διορθώνει, καθὼς πολλάκις τὰ οἰκονόμησε. Δὲν ἰξεύρομεν πῶς ἐπεράσατε αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐνοχλήθητε, καὶ μὲ τὸν παρόντα πεζὸν δώσατέ μας νύξιν· ἀπὸ Γαστούνης ἂν εὐρωμεν κίνενα διὰ τὰ αὐτόθι θέλει σὰς γράψωμεν πάλιν· πλὴν εἶπε τὴν Γερρόντισσαν ἄς μὴ ἐννοιάζετε· εἴητε ὑγιαίνοντες.

Ἐὐχέτης σας

1825, Ἰανουαρίου 28, Δίβρη. † Πατρῶν ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

1. Ἐπιστολὴ ἐκ τοῦ Βυζαντίου.